

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΤΗΤΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΛΑΝΔΡΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΙΟΥΡΤΕΝ

Η δραματική εκτέλεσις ενός δηλητηριαστού στη φυλακή του Κλαίνγκελποϊτε. Η δειλία του μπροστά στη θέα της λαμητόμου. Η ευγένεια και η ψυχραιμία του Λανδρύ. Ο παράξενος μυστικισμός του Πέτερ Κιούρτεν. Πώς αντίκρουσ τόν θάνατο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κελύφιας.

Ο απαισιος αυτός δηλητηριαστής, ο οποίος είχε ξεπαστρέψει μ' αυτόν τον τρόπο δύο εμπόρους και με πλουσία χήρα με με ψυχραιμία, η οποία είχε προξενήσει κατάληξη στους δικαστές του, όταν βρέθηκε μπροστά στη λαμητόμο, έχασε άμεσως το θάρρος του κι' άρχισε να κλαίει και να σφύριάζη πένθιμα από το φόβο του. Ο δήμος Νταουμπάλερ άπεκεφάλισε τόν δηλητηριαστή Φράντς Ζίλμπερ, έναν μυστηριώδη εγκληματία, ο οποίος έσφαγγε στον καφί που προσέφερε στα θημάτια του, καινούσιον κέφι. Ο Φράντς Ζίλμπερ τούς έλεγε κατόπιν όσα γοητήματα είχαν μαζί τους κι' έσφαιρίζε τα πτώματά τους σ' ένα δάσος, στα περίχωρα της

Αυτή η δειλία του Φράντς Ζίλμπερ μπροστά στο θάνατο, έδωσε άφορμή στον περίφημο Γερμανό άστρονομικό ρεπόρτερ Έρνστ Τίγγερ να γράψη ένα ενδιαφέρον άρθρο για τούς μεγάλους εγκληματίες της εποχής μας που της λαμητόμου και ν' αποκαλύψη άγνωστες λεπτομέρειες για τίς τελευταίες στιγμές τών δύο μεγάλων άπ' αυτούς, του αδινιματικού σαδιστού Πέτερ Κιούρτεν, ο οποίος κωροτομήθηκε στην αυλή αυτής της ίδιας φυλακής του Κλαίνγκελποϊτε και του έξι ίσον αδινιματικού Άντον Ντεζοφ Λανδρύ, που δολοφονού τών δύο άφρονοκατακτών του. Η παθολογική άπάθεια, ή έξαισθητική ευγένεια και τό ήρωικό, θά έλεγε κανείς, θάρρος αυτών τών δύο τρομερών εγκληματιών στις τελευταίες τούς στιγμές, άφρασαν

Ο Λανδρύ καταδικάσθη σέ θάνατο στις 30 Νοεμβρίου του 1921 κι' εκτελεσθή το Σάββατο της 2ης Φεβρουαρίου του 1922 στις Βερολίνας.

«Υστερ' από την εκτέλεση, άποκαλύπτεται σ' ένα αντίρθετο με τόν Έρνστ Τίγγερ ο περίφημος Γάλλος δικηγόρος Μορώ Τζαφφρέ, ο οποίος προσάβηθε με κάθε τρόπο να σώση τό κεφάλι του Λανδρύ... ο δήμος Ντεμπάλερ μού είπε: «Είνε ή πρώτη φορά που είδα μπροστά στη λαμητόμο με πραγματικά άτροφατη ψυχή. Συνήθως βλέπο φρενιλικούς καλλωγισμικούς. Αυτή τη φορά όμως ήταν άλλο πράγμα.

Η στάσις του Λανδρύ, ή όπερήφανη άπόλησις του, προκάλεσαν κατάληξη και —γιατί να τό κρύψω;— τόν θαυμασμό όλων.

Όταν σίς 5 και 25 τό πρωί μετ'άμα σέ κελί του, ο εισαγγελεύς κι' εγώ, ο Λανδρύ κοιμήτανε άκόμα, σαν ένας άνθρωπος τελείως άθώπος. Η άνατηνή του ήταν άνάλαφρη και κανονική. Η περιήφρη γενειάδα του ήταν έξω από την κουβέρτα. Το άπότομο φως δέν τόν έξήνησε άμέσως

κι' έρχετο να τόν φωνάσουν :

—Λανδρύ... Λανδρύ... Λανδρύ...

Μόνο την τρίτη φορά άνοιξε τά μάτια του. Ούτε ένας ήμος μύς του προσόπου του δέν άνωκατάσθη. Κάθησε άπάνω στο κρεβάτι του και μιάς κίτταξε.

—Α! Έκανε. Είνε λοιπόν για σήμερα... Πολύ καλά!...

Ο εισαγγελεύς του είπε τότε τη συνηθισμένη λέξι :

—Θάρρος...

—Ω, μείνετε ήρωες! τού άπάντησε ο Λανδρύ.

Έπειτα πήρε τό παντελόνι του, που τό είχε διαπληκτικό προσεκτικά στα πόδια του κρεβατιού του, και τό φόρεσε.

—Σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτή την ευφάνσι μου, μιάς είπε με ευγένεια.

Υστερα ζήτησε την άδεια να κάνει γούγορα την τουαλέττα του. Έπληνε προσεκτικά τά χέρια του και τά δόντια του και χτένισε τη γενειάδα του. Όταν τελείωσε, μού έσφαιξε στοργικά τά χέρια και μού είπε :

—Σας εύχαριστώ, κναιφρ. Σας έβαλα σέ μεγάλο κόπο. Ήταν με τό πόθοσι χαϊνένη... Τέλος, δέν είνε ή πρώτη φορά που καταδικάζουν έναν άθώο.

Ο άββάς Λουαζά, ένας παλιός ποιημιστής, με είχε παρακαλέσει να προσπαθήσω να πείσω τόν Λανδρύ να έξουκολογηθή. Ο Λανδρύ, όταν ήταν νέος, τόν βοηθούσε με τό ράσο του ύποδουκόνου, κατά τη θεία λειτουργία στη Νοτρ Νταμ, στη Μητρόπολη του Παρισιού. Τού είπα λοιπόν:

—Λανδρύ, ο άιδεσμοάποτος έπιθυμεί να σας επαναφέρει σ' εκείνα τά αισθήματα που έσπόλισαν την νεότητά σας. Η ύπηρεσιές μου δέν άπορούν πιά να σας βοηθήσουν. Δεχθήτε τίς δικές του.

Ο Λανδρύ τότε άπάντησε στον άββά, ο οποίος έστεκε πλάι μου, με μεγάλο σεβασμό.

—Σας εύχαριστώ, κύριε άββά, για την ενόχλησι. Η παρουσία σας μού κάνει καλό, καθώς και ή έπιστομής σας αυτές τίς τελευταίες ήμέρες. Άλλά συγχωρέστε με που δέν μπορώ να δεχθώ τη βοήθειά σας, την όποία μού προσφέρετε. Δέν θέλω να κάνω τούς κηρύσις να με περιμένουν.

Και με μιά ειρωνική κνηση του κεφαλιού του έδειξε τόν εισαγγελεύα και τόν δήμο, όρθους τόν ένα κοντά στον άλλον.

Ο βοηθός του δήμου τόν έπλησίασε τότε κι' άρχισε να τόν έτοιμάζη. Ο Λανδρύ διεκδικούσε με μεγάλη ευγένεια αυτών τών πρόχειρο κούφρα σπή δουλειά του. Ο εισαγγελεύς ύστερα, για τελευταία φορά, τού ζήτησε ν' αποκαλύψη όλη την αλήθεια. Ο Λανδρύ όμως άτάραχος, τόν κίτταξε με κάποια εκπληξή και τού είπε με ευγένεια :

—Συγγνώμη, κύριε, σέ πωδν έχω την τιμή να μιλή ;

Κι' όταν έμαθε τάχα ποιός ή'αν, τού άπάντησε ζοηρά και με σταθερή φωνή :

—Εκπλήσομαι, κύριε, πώς ενώ κερδίστατε τό κεφάλι ενός άθώου, δέν τόν άφίνετε να πεθάνη ήρωα!

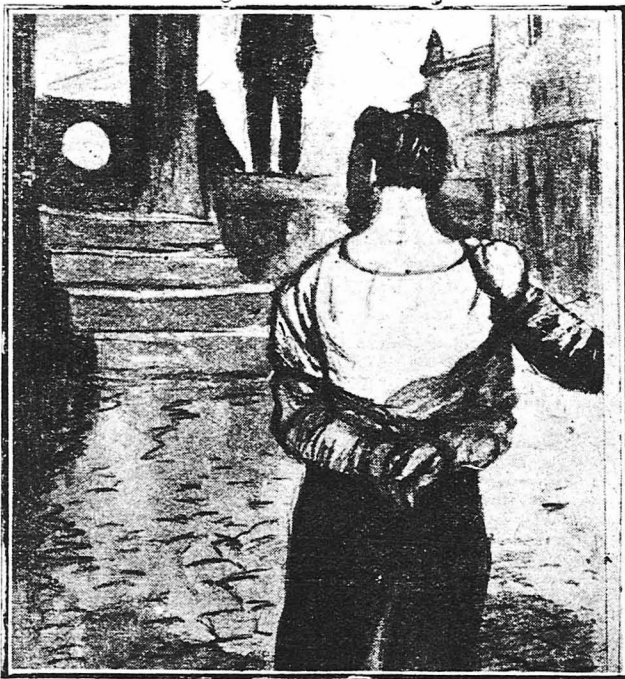
Ο Λανδρύ, έπειτα, άφνήθηκε να δεχθή τό ποτήρι με τό ράσο, που δόνουνε την τελευταία στιγμή στους καταδικούς.

—Δέν ήμουν ποτέ μέθυσος, είπε.

Αφνήθηκε επίσης και τό παγάσο.

—Δέν ήμουν ποτέ καντιόντης.

Όταν ή βαρειά σιδερένια πόρτα της φυλακής άνοιξε και φάνηκε ή λαμητόμο, προσάβηθη να κρηύω τη φοικητή θέα της στον Λανδρύ. Μπέρα λοιπόν μπροστά του ως την τελευταία στιγμή, Ο δυστυχισμένος ήταν δεμένος σφιχτά κι' οι

Ο Φράντς Ζίλμπερ πρό της λαμητόμου.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Άγγλος έλληνιστής κι' ο Ρωμηός βαρκάρης. Πώς τον ανάγκασε ν' άρχισι τέν... νεσελληνικό έξαφάλμο. Η προσευχη του Καρσιόκακη. Τα ελληνικά της Άγγλίδες περιηγητριας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας Άγγλος φιλόλογος, έλληνιστής, έπεσεκάθη κάποτε την Ελλάδα για νά συλλέξη, όχι έθιμα και παραδόσεις, ούτε μύθους και δημοτικά τραγούδια, αλλά... έθροιστικές φράσεις. Για τόν σκοπό αυτό απευθύνθη σ' ένα βαρκάρη και τόν παρακάλεσε νά τού άπαριθμήση μερικάς έθροιστικές λέξεις και φράσεις πού χρησιμοποιούν οι σινάδελφοί του.

—Δέν μās άφάνεις ήσυχους, χριστιανέ μου, ά πάντρες ό βαρκάρης. Αλλά τά πράγματα πού μου ζητάς, ένώ δέν τά ξέρω.

—Καλά, δέν περιόζει, απάντησε ό Άγγλος. 'Αλλ' άν δέν έχεις δουλιά, πάμε μιά βόλτα με τή βάρκα σου.

—Πάμε, αλλά ξέρεις θα πληρώσης με την όρα.

—Σύμφωνα! Θα σε πληρώσω όσα μου ζητήσεις.

Υστερα όμως από λειβοδρομία κάπνισαν ώρων κι' άφοσ' έπέστρεψαν στην αποβάθρα, ό Άγγλος άνήχησε νά πληρώση τόν βαρκάρη.

Λόγο με τόν λόγο λοιπόν, κατέληξαν νά μιλήσουν άγρια, όποτε ό βαρκάρης έξαγριωμένος άρχισε νά έξοστομίζη έναντίον τού Άγγλου χείμαρρον ύβρων, άρχισε νά τού άραδιάζη ένα όλόκληρο κομπολόγι έλληνογλωσσών βλαστημιών.

Ο Έγγλέος όμως κατέγραφε, με τόν σημειωκιώταρο στό χέρι τόν γλωσσικό έκείνο θησαυρό, χωρίς νά θυμώνη καθόλου.

Στό τέλος δέ, πληρώνοντας τόν βαρκάρη, τού έπετε χαμογελώντας :

—Βλέπεις λοιπόν πόσες βλαστήμιες ξέρεις ;

—Όταν πρόκειται για τόν παρά μου, σε περνά στό πη και ηί από σαράντα νερά! Απάντησε ό βαρκάρης.

Κι' ό Έγγλέος κατέγραψε άμέσως και την νέα αυτή φράσι.

Σε μιά κρίσιμη περίοδο της πολιτικής του δράσεως, ό Κορφατζής, περονώντας άπ' τή Βεωτία για την Άθήνα, έφτασε στό μοναστήρι του Άγιου Σεραφείμ. Έκει, χωρίς νά ξεκουραστή καθόλου πήγε και' ευθέτως μπροστά στό ιερό της εκκλησίας κι' άφοσ' γονάτισε, άρχισε ν' απαγγέλλη την παρακάτω αιτοσχέδιο προσευχή, την όποία άκουσε ό γραμματικός του, ό όποιος και την άνέγραψε άργότερα :

«—Βοήθησέ μας, Άγιε Σεραφείμ, βοήθησέ μας νά διώξουμε τόν Κιουτάγια (Κιουταγή) άπ' την Άθήνα, νά γλυτώσουμε τούς κλεισμένους χρυσιανούς και νά κόψουμε στους Τουρκούς εκεί μιά δεύτερη Άράχωβα. Βοήθησέ μας και νά σου φέρω χρυσό καιτήλι και λαμπάδες έκαστό, ίσα με τόν υπό μου και νά στολίσω σάν παλάτι τόν μοναστήρι σου».

Δυστυχώς, ή προσευχη αυτή πού Καρσιόκακη δέν εισηκούσθη, γιατί σκοπόθηκε στό μεταξί κι' έτσι ούτε κι' ό Άγιος Σεραφείμ πήρε τόν τάξιμό του.

Μιά Άγγλιδ περιηγήτρια, ή όποια κατόρθωσε νά μιλήη κάπως τά ελληνικά, μπήκε μιά μέρα σ' ένα ξενοδοχείο φαγητού, με την άπόφασι νά φάη μωσαράκι, τόν όποιο της άρεσε έξαιρετικά.

Ένώ όμως ήξερε την όνομασία όλων τών κατοικηθίων και άγγελίων ζώων, άγνοούσε πώς λένε τόν μικρό τού βοδιού, τόν μωσαράκι δηλαδή, από τόν όποιο άκριβώς ήθελε νά φάη.

Απευθύνθη λοιπόν στον ξενοδόχο, με τόν όποιο άνοιξε τόν έξής διάλογο :

Ά γ γ λ ι σ.—Συ... βοδι...

Ξ ε ν ο δ ό χ ο ς.—Εύχαριστώ!... Λοιπόν ;

Ά γ γ λ ι σ.—Εγώ γελάδα.

Ξ ε ν ο δ ό χ ο ς.—Θαυμάσια!... Έπειτα ;

Ά γ γ λ ι σ.—Γάμος... Τί παιδί ;

Ξ ε ν ο δ ό χ ο ς.—Μωσαράκι.

Ά γ γ λ ι σ.—(θροαιθεντικά)—Φέρε μου την μπιτόλα του!...

βοηθοί τού δήμιου τόν κρατούσαν από τά δεσμά του.

—Μή με σφίγγετε τόσο δυνατά! τούς έπετε σε μιά στιγμή.

Έπειτα γύρισε τόν κεφάλι του προς τό μέρος μου και φώναξε με την ίδια σταθερή φωνή :

—Εύχαριστώ!... Άντίο!...

Ο Λανδρόν κίτταζε με θάρος τή λαμητόμο. Οι βοηθοί τού δήμιου έσπρωξαν άπότομα τόν άσπενιδό σάμα του έπάνω στη σανίδα. Τά έλαφρό όμως βάρους του δέν έκανε τή λαμητόμο νά λειτουργήση. Τ' αματώσ και χρειάστρε νά προστεθή και τόν βάρος ενός βοηθού. Μά ό αίνιγματικός αυτός άνθρωπος δέν έκανε καμιά ζιγνη για νά αποσπασθώρη κι' ούτε άλλαξε καθόλου ή τόσο παράξενη λάμψη τών ματιών του....

Την ίδια άκριβώς τραγική κατάσταση μπροστά στον θάνατο έδειξε κι' ό άληθινός σαδιστής τού Ντούσελντοφ.

Ο Πέτερ Κιοφρτεν, μετά την καταδίχη του σε θάνατο, μεταφέρθηκε στην παλιά φυλακή τού Κλοζγκελπούτε. Έδειχνε λοιπόν κι' αυτός μιά φλεγματική ψυχραιμία, πού προσενόσε σ' άλλους κατόληξι κι' άν και ήξερε τόν τραγικό τέλος του, δέν παρέλειπε ούτε μιά ήμέρα νά περιποιηθή τόν έαυτό του και κάθε πρωί, επί πολλή ώρα, νά κάνει την τουαλέττα του.

Φορούσε πάντα τόν μαύρο μεγέ κοστούμι του, σαμμένο με άφογη κομψότητα κι' ως την τελευταία στιγμή προσπαθούσε νά κρύψη τις ρυτίδες τού προσώπου του. Μιά άπ' τις παθολογικές μαγίες του, ήταν και τόν νά θέλη νά φανείται πάντα ώραίος.

Η πρώτη κι' ή τελευταία επιθυμία πού έξεδίλωσε τόν ατόμο της άφίσεως τόν στη φυλακή, ήταν πολύ παράξενη. Ο Κιοφρτεν ζήτησε μ' ευγένεια άπ' τή Διεύθυνσι νά τού δώσουν μελιάν και έσοσι χαρτοφάκελλα. Και τόν βράδυ, στο φως τής λάμπας, ό αίνιγματικός έγκληματίας έκάθησε κι' έγραφε από μιά συγχανητική έπιστολή στις οικογένετες τών θυμάτων του, προσπαθώντας μ' αισθηματικές φράσεις νά δικαιολογήση τούς αίματηρούς έρωτάς του.

Κατόλου μ' έξαιρετική ευγένεια ζήτησε νά τού στείλουν στό κελλί του τρεις καθολικούς ιερείς. Άπ' τή στιγμή αυτή, ό Πέτερ Κιοφρτεν βυθίστηκε σ' έναν άπροσδόκητο μυστικισμό. Δέχτηκε τούς κληρικούς γονατιστός και με φωνή πού έτρεπε έξομολογήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τά έγκλημάτα του και τούς ζήτησε νά μεσολάβησουν για τή σωτηρία τής ψυχής του.

Όλη τή νύχτα τής παραμονής τής έκτελέσεώς του, ό άπαιτός σαδιστής προσευχότανε γονατιστός σε μιά γωνία του κελλιού του, μαζί με τούς τρεις ιερείς και ζητούσε με παιθιακές φράσεις τή βοήθεια τού Θεού. Τέλος στις 4 και 30' άκριβώς, έξομολογήθηκε πάλι κι' έκουίνθησε.

Στις 5, ό διευθυντής τής φυλακής με τόν εισαγγελέα και μερικούς έπιστήμονας, μπήκε στό κελλί του. Ο Κιοφρτεν κατόλαβε τότε, ότι έφτασε πάλι ή τραγική στιγμή και δίχως νά συγχανηθή καθόλου, χαρτίστηκε με σταθερή φωνή τούς προινούς επικριτες του. Έπειτα, έκαγε γρήγορα την προινή τουαλέττα του και άτόραχος άφησε τόν βοηθό τού δήμιου νά τού ξυρίση τόν τράχηλο.

Τού προσέφεραν κατόλου τόν ροζιμ και τόν τοιγάρο, αλλά ό μελιθάνατος άρνήθηκε μ' ευγένεια κι' άφησε με άδιάφορο ύφος νά τού περάσουν τις χειροπέδες.

Η συνουδεία τού Πέτερ Κιοφρτεν στις 6 άκριβώς, κατέβηκε στην αλή τής φυλακής. Ο σαδιστής περπατούσε με σταθερό βήμα και δέν συγχανηθηκε διάλον άπ' τόν άποσιο θέαμα τής λαμητόμο. Άνέβηκε λοιπόν με τόν ίδιο σταθερό βήμα τά λίγα σκαλοπάτια τού εκοιμάτωσ και μπροστά στον ήράλειο δήμιου τού Μάνντεντλουφκ έξεκαλούθησε νά διατηρή την άπόθεσι του.

Ο εισαγγελέυς τότε τόν φώτισε :

—Έχετε νά διατυπώσετε καμιά επιθυμία ;

—Όχι! τού απάντησε ήρηά κι' άποφασιστικά ό Βενκόλας ποιη Ντούσελντοφ.

Άμέσως κατόλου ό δήμιος Ντάουμπλερ τόν έξάπλωσε στη σανίδα τής λαμητόμοσ και σε μιά άτότομη κίνησι του, έπεσε βαρειά τόν μοχαίρι της και τόν άπεκεφάλισε.

Η ώρα ήταν 6 και 3 λεπτά άκριβώς...

Αυτές ή δυό θανατικές έκτελέσεις, προστέτε ό Έρνοστ Τίγκερ, θα παραμείνουν ιστορικά για τόν θάρος και την ψυχραιμία πού έδειξαν μπροστά στη λαμητόμο δυό άπ' τούς μεγαλειότερους έγκληματίας τής εποχής μας.

